Ч. 177 (11.430). Львів, пятниця 10. серпня 1928. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLI.V

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передподуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Югославія на переломі.

Львів, 9. серпня 1928.

Над зединеним королівством сербів, хорватів і словінців нависли чорні хмари. Після застрілення в білгородській скупштині двох хорватських послів і смертельного ранення провідника хорватів посла Степана Радіча сербським радикальним послом Рачічем напруження між хорватами й сербами дійшло до краю. Застрілення в Загребі редактора сербського щоденника „Єдінство" Рістовіча долило тільки оливи до вогню. Югославія станула в обличчі домашньої війни.

А з якими то надіями лучилися серби, хорвати і словінці перед десятьма роками в один спільний державний організм: Югославію, в один великий нарід: югославянський! Як ликували вони перемогою антанти над центральними державами й увільненням югославянських територій зпід ненависного німецько-мадярського ярма!

Одначе сербсько-хорватська ідилія тревала дуже коротко. Після перших хвиль ентузіязму з приводу злуки й сильного побільшення національної території прийшли непорозуміння і сварки, а з тим і перше розчарування. Бо вже з самого початку югославянської спільноти серби показували на кожному кроці, що це вони своєю поставою у війні виборoли велику зединену Югославію і що тому вони одні повинні бути всевладними панами й господарями спільної всім держави. Ясно, що хорвати і словінці, чуючись рівноправними горожанами, не хотіли бути підданими сербів. І так уже в медових місяцях югославянського королівства зарисувалася прірва між старою Сербією і новоздобутими територіями, прірва, що з дня на день робилася більшою і глибшою.

„Триединий" югославянський нарід, не зважаючи на те, що він має те саме етнічне походження і ту саму мову, не має ні спільної культури, ні спільних історичних спогадів, ні спільної історичної традиції. Кожна його частина виростала в інших обставинах і серед ріжних впливів, тому й не диво, що після злуки в одній державі важко було тим частинам найти спільну мову, порозумітися. Окреме життя тих частин на протязі цілих століть витворило з них зовсім окремі культурні типи, що ніяк не могли злитися в одну гармонійну цілість, підпорядкувати свої питоменности в імя національної і державної одноцільности. Це було тим важче, що відсталі культурно, православні серби намагалися у всьому підпорядкувати собі значно культурніших і краще політично вироблених католицьких хорватів і словінців, що ніяк не могли погодитися з супрематією перших.

Нема сумніву, що в непорозуміннях і тертях внутрі „триединого" народу найбільше завинили серби. Бо вони виходили весь час із чисто егоїстичних мотивів і змагали за всяку ціну до повної централізації Югославії, не виявляючи найменшого зрозуміння для окремих, специфічних культурних питоменностей інших частин спільної вітчини, для їх самозрозумілих і справедливих прямувань та постулятів. Серби з тими питоменностями, що були надто живі, не хотіли й не бажали рахуватися, а зате прямували до власної гегемонії, ломлячи всяку гармонію і всяку рівновагу в державі.

В тих своїх централістичних змаганнях фанатичні серби не завагалися вжити й випробованого вже ними способу: політичного вбивства. Так прийшло до відомого кровопролиття в скупштині, на що на днях хорватський робітник відповів самосудом над сербським редактором, одним з тих, що найбільше цькували проти хорватів і їх змагань.

Усі ті криваві події вказують яскраво на ту глибоку пропасть, яка ділить нині сербів від хорватів, на ту ненависть, яка запанувала між двома вітками одного народу. До чого прийде з тою хвилею, як не стане в живих Степана Радіча, з чим уже всі рахуються, — нині важко сказати.

Зединене королівство СХС стоїть нині на переломі. Його будучність залежатиме від дальшої політики його державних мужів, від їх зрозуміння й відповідної оцінки того преважкого положення, в якому найшлася нині їх спільна вітчина, від основної перебудови держави. Без того Югославія як держава сербів, хорватів і словінців не вдержиться, вона стане ареною братовбивчої війни, а слідом за тим добичю своїх захланних сусідів. Що ця перебудова Югославії може піти тільки в напрямі федеративнім, згідно з домаганням всіх окремих її частин, не може бути для нікого сумніву.

Сільсько-господарська політика в СРСР.

Як селяни перемогають більшовицький господарників.

У вступній статті нашої газети під заголовком „Господарські труднощі СРСР" були загально подані ріжні моменти, які свідчать, що комуністи зі своєю дотеперішньою господаркою переживають дуже важку й затяжну економічну крізу. Тепер хочемо дещо докладніше висвітлити поодинокі моменти цеї крізи.

Крізу цю на загал можна схарактеризувати так, що більшовицька влада раптом опинилася вже в кінці минулого року без хліба. Урожай минулого року був у Радянському Союзі взагалі, а на Радянській Україні зокрема, добрий. Одначе, не зважаючи на те, більшовикам забракло хліба для міст і для червоної армії. Це значить, що селянство не схотіло далі дурно давати більшовицькій владі своє збіжжя й цим способом зірвало у минулому році всю більшовицьку хлібо-заготівлю. Тоді центральний комітет партії видав директиви, які були прийняті також 15. зїздом партії, в тому напрямі, щоби державні й партійні органи на місцях опробували силою одержати від селянства потрібний більшовицькій владі хліб. Минуло пів року, й уся ця політика насильства супроти селянства скрахувала до тої міри, що тепер центральний комітет партії мусить поспішно завертати назад і урочисто запевнювати селян, що партія на будуче рішила твердо змінити свою політику, не буде уживати ніяких насильств, а за хліб буде платити значно більші ціни. Ці ціни вже були оголошені телеграфічним наказом теперішнього „економічного диктатора", Мікояна.

Та що більше. Здається, що більшовицька партія так перелякалася результатів боротьби селянства проти її економічної політики, що робить спробу перевести основну ревізію своєї ідеольогії що до селянства взагалі й що до справи індивідуального і колективного сільського господарства зокрема. Дуже цікавою з цього погляду є доповідь одного з найвизначніших більшовицьких економістів, інжинира Рикова про хлібну крізу та проблему спілки з середнім селянством, опубліковала в ч. 164 харківського „Комуніста".

Цю доповідь не можна назвати інакше як покаянною. В кожному разі вона дивиться правді безоглядно в очі. Насамперед Риков констатує існування хлібної крізи. На його думку це треба навіть доказувати, що вона існує. „Це очевидно, — каже він, — кождому, хто пройде вулицею першого ліпшого провінціонального міста. Відчувається це й у центральному"... А на загальному тлі загострення хлібного питання й ужитих партією надзвичайних заходів до одержання хліба селянство проявило незвичайне вороже відношення до більшовицької влади. На думку Рикова вороже відношення до більшовиків широких селянських верств, і цим разом вже не тільки куркульських, але також середняцьких і бідняцьких, прибрало таких розмірів, що загрожує розривом між робітництвом і селянством.

Риков отверто признається: „Ми не могли, а в богатьох випадках не уміли так заготовляти хліб, щоб не зачіпати інтересів бідняка й середняка". Більшовики, відібравши в січні цього року примусово частину хліба від селянства, весною, коли значні верстви найбіднішого селянства, купують хліб, не змогли їм цього хліба дати, й бідняки мусіли звернутися по допомогу до середняків і куркулів. Через це навіть найбідніші верстви селянства, які більшовицькій владі досі удавалося цілою системою всяких привілеїв тримати при собі, почали ставитися до неї вороже". „Що до середняка, то його інтереси чимало ушкоджувалися, наскільки надзвичайні заходи в справі заготівель та практиці зачіпали також середняка". І далі Риков починає каятися:

„Помилок за всю кампанію наробили ми чимало, але не треба боятися отверто їх визнати. Мушу сказати, що за цей період, у момент коли кріза виявилася, я гадав, що при допомозі надзвичайних заходів ми цілком ліквідуємо крізу хлібопостачання, одначе цього ми не добилися; я сподівався, що вся кампанія хлібозаготівель пройде при умовах опирання на бідняка й цілковитої сталости звязку с середняцькими масами. І тут я теж помилився". Правда, Риков, старається ослабити вагу цих помилок, вказуючи на те, що більшовицька влада мусіла робити так, як робила, „бо відсутність хліба в місті та в армії загрожувала багато більшими ускладненнями, ніж ті, що їх нині утворило приворожування надзвичайних заходів". Одначе в цій боротьбі за хліб між селянством і більшовицькою владою перемога лишилася по боці селянства. Пленум ЦК більшовицької партії мусів ухвалити постанову про скасування усіких надзвичайних заходів — скасування не ступневе, а відразу й не в майбутньому, а негайно. Він рішив підвищити ціни на хліб і постаратися забезпечити одержування хліба на підставі нормального ринкового обороту. З доповіди Рикова ми довідуємося, що досі показчик цін на хліб становив коло 100 при передвоєнної ціни, показчик на промислові товари — коло 200 при. „Отже — як каже Риков, — ми поставили зернове господарство в такі умови, що воно в Союзі є найневигіднійше". Тому й не диво, що селяни не хотіли сіяти богато збіжжя й не хотіли давати його більшовицькій владі. На Україні наприклад селяни весь час воліли годувати худобу зерном, ніж давати його комуністичній владі.

Риков з цілою силою звертається проти тих елементів у більшовицькій партії, які ще й досі гадають, щоби треба постаратися утворити якнайбільше радгоспів — великих сільсько-господарських підприємств у зарядi держави. Він просто каже: „треба цілком ясно здавати собі справу, що коли радгоспи дадуть навіть не сто міліонів, а двіста або триста міліонів пудів хліба, то міліони селянських дворів залишаться, і соціяльно-політичну проблему про бльок робітника з селянином самі радгоспи в порядку денного не знімуть". І він цитує одну брошуру Леніна, де той розглядає питання про те, чи можна заборонити й спинити „цілком усякий розвиток приватного, не державного обміну, цебто торговлі, цебто капіталізму, який неминучий, коли є міліони дрібних продуцентів". У цьому питанню Ленін приходив до такого висновку: „така політика була би глупством і самогубством тої партії, що її спробувалаб. Глупством, бо ця політика економічно неможлива; самогубством, бо партія, що пробує таку політику, зазнає неминучого краху... Подбаймо, щоби таких помилок позбутися, неодмінно треба їх позбутися, бо зовсім погано буде". Одначе по смерти Леніна комуністична партія не пішла по цій лінії, бо розуміла, що вона веде й мусить вести до краху цілого комуністичного ладу. Вона спробувала розбити селянство внутрішньо й зробити на нього, особливо на його заможні й середні верстви, як найбільший натиск. Одначе в цій боротьбі вона програла, бо опинилася без хліба. Тому тепер центральний комітет партії ухвалив **якнайбільше сприяти розвиткові індивідуальних селянських господарств.**

Риков констатує, що колгоспи й радгоспи дають всього два-три проценти загальної продукції збіжжа. А крім того, категоричо констатує він: „Ми не маємо ще добре організованих колгоспів, які посідалиб хоч трохи помітне місце в сільському господарстві й прикладом організації вищих форм сільсько-господарського виробництва показували селянинові індивідуалістові його завтрішній день". Тому він відкидає всякі надії на „колективізацію" села й розвіває ту думку, що нарешті треба не на словах, а на ділі забезпечити індивідуальному селянському господарству всі можливости розвитку.

Інша справа, чи удасться більшовикам вийти з тої крізи, яку вони самі цілою своєю системою приготували. Для нас важно лише одно, що нарешті селянство змусило більшовицьку владу не лише для конкретних уступок йому, а до перегляду й зміни самої більшовицької ідеольогії й програми в цій справі. В дальшій статті ми розглянемо не менше цікаві еволюції в справі збіжевої крізи нового секретаря комуністичної партії більшовиків України, Косьора.

Заколот у Румунії.

Нарада опозиційного „парляменту" в Букарешті.

Не втихають надмірним щастям „добідні" держави Малої Антанти балканської породи. І Румунія теж не виходить зі стану постійної, затяжної крізи. Від смерти останнього короля Фердинанда, „добровільного", а на ділі — вимушеного усунення від престола наслідника Кароля та реформального володіння влади т. зв. Регенційною Радою, за якою криється всевладне кілька ліберальної партії з фамілією Братіяну на чолі — внутрішня боротьба

в Румунії не втихає. Коріниться вона в диких, середньовічних умовах земельного устрою, котрі царять там без жадної зміни до нинішнього дня з одного і в вскравій суперечности між культурним рівнем т. зв. новодобутих провінцій, а головно Семигороду та рівнем балканського „старого королівства" — з другого боку. Коротаючи нуждение життя земельних гельотів серед великовласницьких латифундій, безграмотне, закабалене румунське селянство, зорганізоване в партії т. зв. Царанистів, веде під кермою семигородського румуна д-ра Манію і хлопського політика Міхаляка завзяту боротьбу з теперішним урядом Братіяну. А семигородські румуни, яких провідником є б. румунський премієр Вайда Воєвод, взагалі кричать на всі застави проти дикарства, балканських метод правління, корупції і гнилі, якими благословить Семигород Букарешт.

Користуючись славними вже в цілому світі виборчими „методами", вдалося урядові Братіяну здобути при останніх виборах більшість числом понад 300 послів. Опозиція тобто вище згадана хлопська партія д-ра Манію та Міхаляка і семигородські румуни, ввели до парляменту тільки 80 послів.

Та проте опозиція не склала зброї і далі повела боротьбу проти пануючої кліки. На весну цього року відбувся в Семигороді, в місті Альба Юлія, великий всерумунський хлопський конгрес, на який прибуло понад 120 тисяч селян. Вже тоді здавалося, що ця величезна селянська маса помашерує прямо на Букарешт. Але Братіяну зорієнтувався в ситуації, залишив конгрес в супокою і не виступив проти нього з жадними репресивними мірами. Селяни спокійно розіхалися домів. Революція, яка тоді вже майже висіла на волоску — не вибухла.

Показується, одначе, що полумя боротьби не погасло. Ось на днях преса приносить вістки про те, що при кінці липня t. р. відбувся в Букарешті конгрес цілої румунської опозиції, в якім взяли участь не тільки опозиційні посли але і всі перепавші при останніх виборах опозиційні кандидати. Конгрес виніс постанову про негайне розвязання теперішнього парляменту і розписання та переведення нових легальних виборів, про переведення справжньої аграрної реформи та проти відписання урядом Братіяну некорисної закордонної позички в сумі 30 міліонів дол. Конгрес виразно зазначив, що наслідком політики уряду Братіяну витворилося в Румунії революційне положення та що відповідальність за це несе уряд.

Інтересний сам факт відбуття цього конгресу, який був неначе другим парляментом. Він показує, що уряд Братіяну не почуває себе надто сильним, інакше уряд напевно був би не допустив до скликання конгресу, або конгрес розігнав. Значить: слід бути приготовленим на великі внутрішні потрясення в Румунії.

Якщо справді прийшлоб до вибуху, то ця подія, з уваги на безпосереднє сусідство Румунії з СРСР, моглаб повести за собою навіть воєнну інтервенцію останнього. А вслід за тим переміну теперішньої географічної карти в Центр. Европі, бо ні Угорщина ні Болгарія напевно не сиділи тоді тихо та зі заложеними руками. Теж і самий прихід до влади теперішньої опозиції не оставить Румунії без глибоких змін. Відомо загально, що опозиція бажає собі повороту до батьківщини і на престол блукаючого тепер на вигнанні престолонаслідника Карла. Всі ці факти наводять поважну журу на всіх союзників і патронів теперішньої „Романія Маре" (Великої Румунії): Польщу, Чехословаччину і Францію. Бо і який це союзник на випадок війни?

Німеччина і пакт Келльоґа.

Чому Німеччина приступає до американського противоєнного пакту?

„Нинішнє „Слово Польске" (ч. 218) принесло на передовому місці розмову свого „спеціяльного" кореспондента з Берліна з видатним німецьким парляментаристом (назви його кореспондент не подає) на тему: які мотиви вплинули на те, що Німеччина приступила до противоєнного пакту Келльоґа. Цей німецький парляментарист і член парляментарної комісії для закордонних справ у німецькому райхстаґу дав на це таку відповідь:

„Німеччина приступила до противоєнної акції, започаткованої Зединеними Державами Півн. Америки тому, що цей пакт у нічому не нарушує дотеперішних мирових зобовязань Німеччини і в цілости відповідає дотеперішній мировій політиці німецького уряду. — Вже в льокарнських договорах загварантувала Німеччина непорушність границь між Францією, Бельґією і Німеччиною — а потім у 1927 р. поширила Німеччина це зобовязання приступивши разом з іншими державами до резолюції Ліґи Народів, що накладає на всі держави обовязок понехати всяку зачіпну війну. — В таких умовинах противоєнний пакт Келльоґа не давав Німеччині ніяких нових постанов і тому саме німецький уряд виявив відразу повну готовість до співучасти у тому пакті. — Це становище німецького уряду приняли всі парляментарні німецькі угрупування і комісія для закордонних справ у райхстаґу це становище уряду вповні одобрила. — Пакт Келльоґа не накладаючи на Німеччину ніяких нових зобовязань, дає Німеччині виглядни на осягнення деяких нових користей на міжнародньому терені. — Через акцію Зединених Держав теперішня точка тяжести в політичному житті Европи, яка лежала досі в Лізі Народів у Женеві, — пересувається тепер з Женеви в напрямі Зединених Держав Півн. Америки. — З точки погляду німецьких інтересів є це дуже корисний обяв. Бо таким чином безоглядне становище побідних коаліційних держав, які досі мають у Лізі Народів найсильніший вплив, буде дещо ослаблене. Для Німеччини буде це дуже побажаним, бо дотеперішні виступи побідних держав коаліції будуть таким чином дещо стримувані і гамовані на будуче впливом Зединених Держав. А між Німеччиною і Зединеними Державами нема ніяких непорозумінь — і тому Німеччина може рахувати на те, що Америка через свій патронат над противоєнним пактом внесе в мирову атмосферу Европи і в постанови, які під тим оглядом будуть прийматися, більше обєктивізму та розваги, як це можна було завважити у становищі коаліційних держав у Лізі Народів. — Не виключене також, що наслідком такого стану справ Ліґа Націй набере зовсім іншого значіння, ніж досі. Зединені Держави як відомо, далі відкидають енерґійно й рішучо справу свого приступлення до Ліґи Націй, — а наслідком такого повздержливого становища Зед. Держав дотеперішній авторітет Ліґи Націй, який і так не дуже то сильний, може перейти в сторону держав, які підпишуть пакт Келльоґа. Таким чином замість Ліґи Націй може повстати новий центр світової політики. Бо ясний і лапідарний плян і програма, що містяться в американських пропозиціях Келльоґа, буде безсумніву притягати більше і сильніше ніж скомпліковані та терплячі на хронічну розтяглість наради Ліґи Націй".

Стільки сказав німецький парляментарист про мотиви приступлення Німеччини до пакту Келльоґа. За те на запит кореспондента, чи „приступаючи до противоєнного пакту Німеччина зобовяжеться також визнання і пошанування польсько-німецьких границь", послідувала така ясна і недвозначна відповідь:

„Це є зовсім інша справа. Противоєнний пакт, як і всі інші зобовязання, що випливають з приналежности Німеччини до Ліґи Націй, накладають на Німеччину тільки обовязок виречися зачіпної війни. Німецький нарід війни вести не думає. Але всі німецькі партії згідні в тому, що теперішні польсько-німецькі границі вимагають змін і є не до утримання. Тому то Німеччина буде все прямувати мирними шляхами до неминучих змін, потрібних в інтересах господарського розвитку Німеччини. **Ніякий німецький уряд і ніяка німецька політична партія не приложить ніколи рук до такого договору, який виключав би можність зміни цих границь. Є це становище, з якого німці ніколи не уступлять**".

Такий недвозначний „віз і перевіз" дістав „спеціяльний" кореспондент „Слова Польского" від німецького парляментариста. Та чи міг хто бодай на хвилю допустити, щоби відповідь могла бути інша?

Книжки й книгарні.

Від нашого кореспондента.

Париж, початок серпня 1928.

I.

Чим Париж чарує? Як кого, і як коли: своїми бульварами, по яких ріжнобарвною струєю пливуть і переливають зразки всіх народів, усіх племен і всіх людських рас; своїм жіноцтвом, не так клясично гарним, як елеґантним; незрівнаними перспективами своїх вулиць і площ; своїм нічним життям — міжнародньо-пяницького Монтмартра, і студентсько-богемського Монпарнасу; своїми книгарнями й книжними крамницями; ще багато дечим іншим... Нема сумніву, що без книгарень і без книгарських крамничок, питомих Парижеві, город цей втратив би багато зі свого чару.

Париська книгарня — маємо на увазі велику, типічну париську книгарню, і париська книжна крамничка („бутік") неподібна ні до віденських, ні до берлінських, ні до льондонських, ні навіть до львівських книгарень.

Хочете? — підійдімо до котроїсь з великих книгарень Фламаріона, Стока, Сікара. Навіть без провідника і без карти знайдемо їх легко; навіть не потребуємо розглядатися по

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.

Волинський Ґанді.

(Оповідання.)

(Докінчення.)

— Здоровенькі бувайте і ви! — відповіло разом кілька голосів. — Чекаємо! Просити прийшли...

— А є в дома Самійло Іванович?

— Є, та ще не скінчив Богу молитися.

— Йому перешкоджати не вільно, — шепнув мені Кулик, — почекаємо.

Ми ввійшли в садок і сіли за великим кущем бозу просто на землі. Я з приємністю дав відпочити втомленому тілові, лігши на запашній траві. Над головою хиталися густі гілки бозу, щебетали пташки. Теплий вітрець ніжно пестив мені лице й руки. Кулик лежав і мовчав, і за це я був йому дуже вдячний, бо міг вільно думати. Але хоч я й спрямовував свої думки на ріжні сторонні річи, вони раз-у-раз поверталися до Горичуба.

— Як він виглядає? — думав я, — певно високий, худорлявий, з глибокими впалими очима, словом аскет, трохи ненормальний... Врешті, фіґура не нова. Але варто було сюди прийти хоч би для того, щоб тут полежати...

Мої думки перенеслися до його хати, в якій я теж усе бачив по-своєму. Уявляв я собі: про що і як він може говорити зі мною, вгадував його думки, його погляд на життя, його інтереси...

Виходила в моїй уяві постать навіть цікава. І я мимохіть почав планувати оповідання, якого героєм мав бути оцей самий Горичуб.

Скільки часу пройшло, не знаю.

І нараз якось невиразно чую:

— А не забудь-же, як я називаюсь! Памятай-же: Самійло Горичуб! Розумієш. Самійло Горичуб! Добре запамятай!

Я проснувся і розплющив очі.

Кулика біля мене не було. Почав я вдивлятися. Крізь гущавину кущів побачив я біля ґанку невеличкого, як дитлок, круглого чоловічка, з широким масним лицем і маленькими мишачими вічками.

— Невже це Горичуб?

Я тихо ліг на мураву і почав пильно стежити за ним крізь кущі.

— Почекай но, почекай но! — кликав він того самого жебрака, з яким тільки-що розмовляв, — так хто тобі хліба дав? — Та звісно, Самійло Горичуб. — Так, правильно, йди!

Жебрак відвернувся і зробив уже пару кроків. Горичуб знов спинив його:

— Так не забудеш, хто тебе від голоду рятував? Горичуб Самійло! Добре запамятай! Та й іншим скажи.

Горичуб ще два рази так повертав жебрака і нагадував йому своє прізвище.

А коли той (це був останній з прохачів) вже вийшов на дорогу, Горичуб процідив крізь зуби:

— Голота! дармоїди! худоба невдячна! Хібаж він піде оповість усім, що я, Горичуб, віддаю йому задурно свою креваву працю?

Він до болю стиснув пястуки, постояв хвилину в позі мученика, потім безрадно опустив руки і завмер.

Знов підняв голову і глянув на дорогу. В цей момент я побачив його очі. Скільки ненависти в них було до тих „невдячних", що його „обїдали".

Подивився він у слід жебракові, що швидко замітав ногами, якби побоюючись, щоб доброчинець ще раз не вернув його, і лице його враз засяло.

— Ні, все-ж таки славу про мене вони розносять між людей, бо не шанувалиб мене, не сходилисьби... Так, так, слава йде! Але як дорого вона мене коштує.

Тепер він різко повернувся і ввійшов до хати.

Я лежав нерухомо ошоломлений, пригнічений, повний внутрішнього кипіння, що неначе хотіло розсадити мене на шматки.

На ґанок вийшов Кулик і покликав мене:

— Годі спати! Ідіть сюди швидче! Горичуб уже звільнився і прийме вас.

Я очуняв. Мовчки підвівся з землі і, не відповідаючи на заклики Кулика, пішов додому.

Кулик вибіг за мною на дорогу, кричав, благав мене не ображати приболотського фільософа і праведника, загрозив нарешті посваритися зі мною назавжди, — але я прискорив кроки і відійшов.

Кулик вернувся додому пізним вечером. Ображений на мене за мою поведінку, він не заікнувся про Горичуба ні одним словом. Жінки оминали зі мною розмови і неначе не зауважували мене.

Залишалося одно: швидче подякувати добрим господарям за гостину і відїхати.

На прощання я склав Куликові сердешну подяку за надзвичайне знайомство...

— Можу засвідчити вам, що такого типа ще не доводилося мені зустрічати.

Кулик зрозумів мою іронію і нічого не відповів.

III.

Пройшло кілька місяців.

Якось одного разу згадав я пригоду в Приболоттю. Зараз же написав до Кулика листа з просьбою надіслати мені деякі відомости про життя і доброчинну діяльність приболотського Ганді — Горичуба.

На відповідь чекав я недовго.

Через кілька днів одержав від Кулика листа, в якому той писав мені:

„Сталося щось надзвичайного. Після того, як його не вибрали на посла, він цілковито змінився: позривав усі таблички, завів злющого собаку, який нікого до хати не підпускає, набив кількох жебраків, що прийшли до нього старим звичаєм, і взагалі з великого народолюбця і демократа зробився ненависником людей, а особливо жебраків. Ми надзвичайно болієму душею за цього праведника. Пан-отець радить відправити всенародне моління за умиротворення душі нашого Ґанді..."

У той момент у мене був дуже кепський настрій і під впливом цього настрою відповів я трьома словами:

„Почекайте нових виборів"...

вивіскам: перед ними, на хіднику — столи, заложені книжними новинами, а перед столами — десятки — не покупців, а безплатних читачів. Такий тут звичай, що кожен, хто хоче, може стати перед книгарнею, або зайти до середини, тай брати собі в руки кожну книжку, яка йому до вподоби. Не тільки брати в руки, а й листувати; тай нетільки листувати, а й читати; і нетільки яких пять хвилин або чверть години, а й годинами цілими, ранками або пополуднями цілими; або й вечорами — до 10. години, до півночі. Ні власник книгарні, ні ніхто з його персоналу ніколи не тільки не зробить безплатному читачеві ніякої уваги, але й не будуть його бентежити чи обезсмілювати якими-небудь запитами. Він держить книжку і читає, стоячки очевидно, і нікому до цього ніякого діла. Не вспів він прочитати цілої книжки нині, то відложить її і завтра далі буде її читати — той самий примірник або інший. А не буде вже тієї книжки на столі, то він поспитається за неї когось з прислуги, і йому її швидко принесуть. Ввічливо, не кривлячись. Вони тільки сторожать, аби книжки хтось не „потягнув", а поза тим — повна свобода. Прочитаєте, відложите і підете собі — не займає вас ніхто.

II.

Таким чином, навіть не заглядаючи до бібліографії, ви легко можете держатися „в курсі" новин французького письменства. І купувати книжок не потребуєте на осліп: заки рішитеся її купити, ви можете їй добре заглянути... в зуби. Але цікаво приглядатися не тільки книжкам. Не менше (а зрештою: як коли) цікаво приглядатися також цим безплатним читачам.

Ось ва площа перед „Комедією Французькою", а при ній велика книгарська фірма Стока. На просторі яких 10 метрів, на хіднику, на столах розложені книжки. Не як-небудь, а по якійсь системі. В цій системі ви орієнтуєтеся швидко. По лівім боці „красна" література, себто нові романи; поступаючи з лівої сторони в напрямі правої, ви попадаєте на нові числа великих місячників, далі на наукові новини, далі на підручники і словники, а нарешті на „крайній правій", на — „еротики". Не на ординарну порнографію — сохрани Боже! А на еротики так сказатиб: „наукові", або — коли волите — „освідомляючі". Порнографія, подана в „лікарському", „мистецькому" чи соціяльному сосі — яка ріжниця? — скажете. Може й правда ваша, але дивіться радше на читачів. Вони інакші на лівиці, інакші в центрі, а вже дуже інакші на крайній (еротичній) правій. І поведінка їх інакша. Коли там один або другий інтелігент супокійно собі стоїть і листує книжку, то тут, на правій — яка ріжноманітність типів і поведінок! Молоді школярики, що нишком, покрадьки хапають книжку в руки, шукаючи відомого „освідомлення"; мідінетки, які полуденну перерву ділять на короткий сніданок у якійсь молочарні і на покріпляючу лектуру „лікарських" і „мистецьких" книжок; всякі чужинці (і чужинки), часто в поважному віці і з сивим волоссям, що шукають тут „тайн" паризького „життя"... Одначе довго не задержується тут ніхто. Стидливо, похапцем заглядає переважна частина цих аматорів у цю „літературу", буцім-то так собі, припадково, тай втікає далі. Гіпокризія, кажете? Нехай і так, але невже не завважив був свого часу старий гіпокрит Анатоль Франс, що „гіпокризія — поклін, який чеснота віддає порокови"?

III.

Де Латинський Квартал торкається Сени, більш-менш від Нотр-Дами аж трохи поза Французьку Академію, камінна огорожа берегу цієї ріки прикрита скринями, а скрині — повні книжок. Це славні паризькі крамнички („бутіки") книжкові, а перед кожною чергою двох-трьох скринь — славні паризькі „букіністи". Це — не міліонери, і далеко їм до власників великих книгарських фірм. Це здебільшого люди „прості". Нероскішно одягнені старці, немодні жінки: це власники (властиво: наємці) скринь і кількох метрів простору на хіднику, перед скринями вздовж ріки. Одначе не цурайтеся їх скромного вигляду; їх торговля — одна з найстарших у цьому старому Парижі, а в історії французької духової культури вони мають своє почесне місце — мабуть недалеко позаду Сорбони, її професорів і її учнів.

Знайдете в цих простеньких деревляних скринях і під охороною цих небагатих людей — всякого духового краму багато. Старої (або підроблено на стару) обстанови (шаблі, шоломи, медалі, образи й богомази) — трохи. За те багато-багато старих книжок. Старі видання клясиків, у старих, шкіряних переплетах, іноді червяками подіравлених; старі мапи і штихи; де-не-де старі рукописи, з барвистими ініціялами; автографи славних людей, памятки великих епох. Усе це виложене на світло дня, і кожний стрічний може це оглядати. А захоче купити щось, то мусить — торгуватися, давати менше ніж вимагають, поступати в ціні, тощо. Можете уявити собі, яка це публика — тутешні покупці. Професори, священики, молоді й старі учені — часто на ловах „оказій" (які щораз рідші); студенти; всяка соціяльно неозначена братія, цікавістю до духових справ заражена. Тисячне муравлище людське, шнурком розтягнене на просторі яких двох кільометрів.

У неділю пополудні просто перебитися тудою важко: по ногах вам лазять, боки обштовхують, тай — ледви, чи знайдете щось путнє (для вас); а як знайдете, то може й не виторгуєте приступної вам ціни. Втомлені і зневохочені перебиватиметеся в свояси. І будете клястися, що більше в ту юрбу не підете. Одначе минеться два-три тижні і — знов ви там будете: потягне вас туди чар старовини, чар місця, одна з найвеличавіших у світі панорам: Люврy, Інституту, Нотр-Дами.

Тут виховався і виріс Анатоль Франс... — **В. П.**

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

По широкому світі.

Італійський посол в Естонії викликав на двобій редактора одного з поважніших щоденників у Талліні за те, що він умістив звістку, начеб два італійські учасники експедиції ген. Нобіле зїли тіло Мальмгрена. Сподіються, що естонський уряд буде домагатися відкликання посла-сангвініка.

Папа уповажнив генерала Єзуїтів нагородити ген. Нобіле благословенством і золотою медалею за його „заслуги" у виправі до півн. бігуна.

В суботу, неділю і понеділок навістило Мексик кількакратне трясення землі. Міста Оараха і Пінотема частинно знищені. Зовсім зруйноване місто Гуіветепек.

Мадярський уряд видав декрет, який наказує мадярським циганам попрощати з мандрівним життям і осісти на свобідних землях. Циганів буде обовязувати тепер право військового побору. Циганський „цар" Герчілиг почав протестаційну кампанію проти того. По цілій Мадярщині розкидають летючки, в яких цигани протестують проти обмежування „даних їм від Бога" вольностей.

Недомагання папи Пія XI., спричинене запаленням ноги, перейшло в серіозну недугу. Обі ноги папи сильно напухли, так, що він з трудом лише може порушатися.

До Парижа прибув патріярх сирійської православної церкви.

Залізничний страйк в Індіях [illegible] ний. Від 1. ц. м. не було вже ніяких заворушень.

Останні вісти.

НАРАДИ ПАРЛЯМЕНТАРНИХ КЛЮБІВ В СПРАВІ РЕФОРМИ КОНСТИТУЦІЇ.

На останній тиждень ц. м. призначено засідання головних рад цілого ряду парляментарних партій, м. ін. ПСЛ. Визволення клюбів національних меншин — німецького і українського.

ПОЛІТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ НАДБАЛТІЙСЬКИХ ДЕРЖАВ.

Згідно з донесенням естонської преси 9. і 10. серпня відбудеться в естонськім міністерстві закордонних справ політична конференція, на яку прибудуть представники Естонії, Литви, Лотви, Польщі, СРСР, Швеції і Фінляндії.

ТРУДНОЩІ ЗВЯЗАНІ З ПІДПИСАННЯМ ПАКТУ КЕЛЛЬОҐА.

Не зважаючи на близький час підписання пакту Келльоґа, що має наступити 27. серпня все ще існують сумніви, чи відбудеться проектований зїзд міністрів загр. справ держав сигнатарів, а зокрема, чи прибуде сам Келльоґ і міністри Чемберлен і Штреземан.

КОМУНІСТИ ПІДГОТОВЛЯЮТЬ РЕВОЛЮЦІЮ В ЮГОСЛАВІЇ.

Як подає загребська преса, поліція арештувала сім осіб запідозрених в плановім використанню теперішньої ситуації для комуністичного замаху. В мешканні певної особи поліція найшла склад зброї і комуністичні відозви.

СТАН ЗДОРОВЛЯ РАДИЧА.

В загребських денниках подано бюлетень лікарів про стан здоровля Радича, який і далі є поважний. Цукрова хороба, стверджена вже від довшого часу, погіршилася з огляду на поранення, що зменшує шанси відпорности пацієнта. Взагалі треба числити на довгий перебіг хороби, та не є виключені і непередбачені компліказії.

УРОЧИСТОСТИ РІЧНИЦІ ВИБУХУ ВІЙНИ.

В Іпрі розпочалися урочистости річниці вибуху війни, в яких бере участь 11.000 осіб, що прибули з Англії, а надто багато осіб з Франції, Бельгії і Італії.

НОВА ВИПРАВА ДО ПОЛУДНЕВОГО БІГУНА.

З Нового Йорку подають, що дотеперішня субскрипція на експедицію команданта Бирда до південного бігуна принесла 200.000 долярів. Для зреалізування виправи потреба одначе ще 200 тис. В експедиції візьмуть участь 3 кораблі, між ними один криголом і 4 аероплани.

АРЕШТУВАННЯ СПІЛЬНИКА ЗАМАХУ НА ОБРЕГОНА.

В Мексику арештувано Карльоса Кастро, обвинуваченого за співучасть з убивстві президента Обрегона. Обвинувачення опирається на зізнаннях черниці Концепціон, також обвинуваченої в убивстві Обрегона. Вона то зізнала, що Кастро, крім участи в замаху, готовив також бомби, кинені в мексиканському парляменті.

Театри.

Міський великий театр.

9-го г. 7·30 веч. „Трубадур".
10-го г. 7·30 веч. „Пікста Понтка", дирігує Лев Туркевич.

КІНА.

„Аполльо": „Коли шаліють мущини".
„Байка": „Про що не вільно думати".
„Лев": „Мотоциклем понад хмари" і „Дівчата без віна".
„Палас": „Кривава буква".
„Фатаморґана": „Любощі".

НОВИНКИ

— **Львівська хроніка.** На вул. Зеленій упав один 60-літній старець так нещасливо, що розбив собі череп. По перевезенню до шпиталю вмер. — Другий нещасливий випадок мав місце на вул. Коперника, де 23-літній Йосиф Волошин, вихилившись неуважно з вікна, впав на вулицю і сильно потовкся. — Занятий при будові камениці на вул. Шимоновича муpарський робітник Антін Кукулка впав з руштування. В грізному стані відвезли його до шпиталю. Другий мурарський робітник Карло Цимбовський умер на удар серця на вул. Чешевського. — Львівська поліція арештувала: Леопольда Станиславського, Марію Бухву, Мукерина і Валентого Гіжецького. Всіх за крадіж. — Спіжений пес покусав пекаря Романа Хохула. Хохул під лікарською обсерваціею.

— **З постійної хроніки.** У Варшаві зловили злодія святотатника Артура Лянге. В останніх днях він ограбив кілька костелів у Варшаві і в околиці. — Біля Рембертова застрілила поліція бандита Данила Кібзера, правдоподібного убійника постерункового Гвязди. — В Самборі викрили великі зловживання на шкоду алькогольового монополю. — В селі Осікишах на Волині зарубав пачкар Стефан Микита цілу родину свого колишнього приятеля Івана Матійчука з зімсти за те, що Матійчук запроторив його в руки радянської жандармерії, а сам оженився з його колишньою нареченою. Микита, підпаливши хату, втік у ліс. — Невідомий злочинець убив Хаїма Шварцера, жидівського діяча, під Олькушом.

— **Конкурс на проект двірця.** Польське міністерство комунікації оголосило конкурс на проект центрального двірця у Варшаві. Остаточний речинець вголошування проектів минає 15 січня 1929.

— **Катастрофи й нещастя.** На днях пішла на дно італійська підводна лодка біля острова Бріоні наслідком удару з панцирним кораблем „Місторі". При помочі водолазів завели акустичне полученія із затопленою лодкою. Окремими проводами доставляють обсаді затопленої лодки свіже повітря. Лодку пробують видобути. (Вона находиться в глибині 40 м.). — На ріці Парана в Аргентині потонув корабель. Між пасажирами і корабельною залогою відбувалися дикі сцени боротьби за два ратункові човна, якими розпоряджав затоплений корабель. В останній хвилині прибули на поміч військові моторові лодки. — В стейті Ілліной, у півн. Америці, прийшло до зудару поспішного поїзду з особовим. 10 осіб убитих, 60 ранених. — В Галачі згоріло двадцять домів наслідком пожежі. — В середутій Еспанії шаліє буревій.

— **Ріжні вістки.** Польський лет: Демблін—Багдад—Каїр—Варшава, має бути продовжений. Трагічно погибшого Шаляса має заступити летун Калина, який вже вилетів до Багдаду. — Новий трансокеанський лет розпічне в найблизших днях французький летун Кост. Кост відомий з 32-годинного лету з Ле Бурже до Джаску в Персії в жовтні м. р. — В Моравській Остраві жиє 600 міліонерів.— На мистецькій виставці, влаштованій в Амстердамі у звязку з Олімпіядою, одержав першу нагороду в ділянці малярства жид Ізаак Ізраельс. — В Антверпені почався на днях конгрес есперантистів. — Останній перепис, переведений у Злуч. Державах, виказав 5 повназміліонових міст: Ню Йорк (7,025.000 мешк.), Шікаго (3,506.000), Філядельфія (2,005.000), Детройт (1,379.000) і Клівленд (1,008.000). — Літак Бремен, на якому німецькі летуни перелетіли з Ірляндії до Нової Фундляндії перевезуть до одного з німецьких музеїв як історичну памятку.

— **Чахотка в Гренляндії.** Переведена лікарями статистика недуг у Гренляндії виказала величезне число недужих на туберкульозу. В одному лише окрузі Уперівіка на 1132 населення є 190 мешканців хорих на чахотку. Причина такого грізного стану лежить, як запевняють лікарі, в тому, що населення Гренляндії має дуже слабе зрозуміння для приписів гігієни. Мешкання гренляндців є так побудовані, що на одного мешканця припадає від одного до двох кубічних метрів повітря. Гренляндія, як відомо, є під владою Данії, яка робить тепер великі старання над гігієнічним і культурним піднесенням цеї непривітної, суворої країни.

— **Острів, що зникає і вирина́є.** Учені займаються від довшого часу розгадами над таємничим островом Фокон в архіпелягу Тонга на Тихому Океані. Переведені на днях поміри ствердили, що острів є довгий на 2 милі і високий на 360 стіп, коли тимчасом ще в 1926 році на цього місці видніли лише незначні скелясті горбки. Острів Фокон віднайшов один з англійських кораблів уже в 1865 році. Але вже в 1871 році він безслідно щез з поверхні океану. В 1885 році виринув на те, щоби за 5 років знову зникнути. Третій раз появився він перед трьома роками і від тої пори він безупинно „росте".

— **„Цілуйтеся дома".** Американські газети ведуть тепер кампанію проти публичних [illegible] на [illegible] американських [illegible]. Прим. в Ню Джерсей [illegible] гуляють права курити, грати в карти, гуляти. [illegible] публично цілуватися [illegible] поліцая [illegible] повідальности [illegible] ... покликувався [illegible] праклування [illegible] право [illegible] засудив [illegible] ку [illegible]

вих: „Цілуйтеся дома". Про те, як дбають деякі американські міста про публичну мораль, нехай свідчить факт, що в одному з міст в нюйорському стейті не вільно молодим дівчатам ходити по вулицях по 9. годині вечером під загрозою арешту. — А в нас так звикли говорити про лібералізм та індивідуальну свободу в Америці!..

Дописи.

ЛЬВІВЩИНА. (Віча посла Ліщинського). В неділю 8. липня ц. р. прибув до Кугаєва посол Іван Ліщинський. На подвірю гром. Блащука зібралася тисячна маса громадян обох полів з Кугаєва, Підтемного і Затірн. Посла привитав гарною промовою неструджений місцевий діяч п. Іван Щіцала. Провід віча обняли громадяни: о. Олекс. Мінський з Вовкова, Степан Кошилівський з Підтемного і Іван Федишин з Кугаєва. По промові посла Ліщинського віче висказало одноголосно довіря і признання У. П. Репрезентації за її становище і працю у варшавському соймі. Слід зазначити, що зараз по виборах побачили кугаївці, який промах пополнили вони в часі виборів, віддаючи свої голоси за 26-ою. На цю дорогу звів їх знаний львівський кирилик Іван Вовк, родом з Кугаєва, який вже не може вже в своє село показатися, а також сельробівський друкар Іван Готь. — Того самого дня відбулося віче в **Товщеві.** Велику салю читальні „Просвіти" виповнили громадяни обох долів Товщева і сусідніх сіл. Провід віча спочив у руках о. Івана Слободяна, пароха Товщева, п. Олекс. Мантадіра с Черепина і п. Івана Лешака з Товщева. Місцеві москвофіли (одинокі в повіті, що мають читальню Качковського) не прийшли на віче лише тому, що вони обходять здалека читальню „Просвіти". Товщівські українці, взяті в два огні, москвофільський і польський, держаться все таки кріпко, головно завдяки свому неструдженому провідникові п. Іванові Доманському. Вони мають гарний читальняний будинок, кооперативу і взагалі ведуть провід у цій спольщено-брилівській окрузі.

КОМАРНЯНЩИНА. (З віч посла Тершаковця). Дня 22. липня ц. р. відбулося посольське справоздавче віче в селі **Бірчу.** На віче прибув посол Гр. Тершаковець, який здав звіт з діяльности Української Парляментарної Репрезентації і виголосив реферат про політичне й господарське положення українського народу під Польщею. Після реферату присутні ухвалили повне довіря для діяльности й тактики Українського Посольського Клюбу. — Того самого дня вечером відбулося таке саме віче в **Порічу Задвірнім.**

БРІДЩИНА. (З вічевого руху). Дня 29. липня ц. р. відбулося посольське справоздавче віче в **Смільній.** На віче прибули селяни з довколичних сіл, реферував посол Васлоцький. Настрій віча був дуже гарний і бадьорий. Вічевики одноголосно ухвалили довіря Українському Посольському Клюбові, одобрили програму УНДО, напятнували інші українські партії і їх послів, які розбили один виборчий національний фронт і не вступили після виборів до Українського Клюбу. Внесено до посла багато жалоб та інтерпеляцій. Підчас промови пероритав вповолі кілька разів поліційний агент, який прийшов на віче і який хвалився, що зробить за промову посла карне донесення до прокураторії так, як зробив вже раз карне донесення на посла Васлоцького та посла о. д-ра Пелвха за промови на вічу в Бродах.

САМБІРЩИНА. (Посвячення стрілецької могили в Татарах). Молодь села Татар власними жертвами і силами висипала в селі біля гостинця високу стрілецьку могилу, на якій умішено березовий хрест в память тих, що впали за волю українського народу. Дня 8. липня ц. р. відбулося посвячення цеї могили при участи великого здвигу народу, трьох священиків і сенатора о. Татомира. Після панахиди за поляглих стрільців заголосив cвятечну промову сенатор о. Татомир, який вказав на те, що стрілецькі могили, — це наша святиня, з якої нарід має черпати нові сили до праці для здійснення своїх ідеалів. Дальше промовляли ще студ. Осип Турянський і студ. Осип Навлівський, який вказав на те, що тепер світ держиться одної засади: сила — це найвищий закон. Хто не має сили, не має свого права ні волі. Тому сильна організація і народня солідарність нехай будуть нашим ключем на майбутнє. На закінчення промовив ще раз о. сенатор Татомир, який підніс гарне діло молоді і громадян села Татар, а присутні учасники з чужих сіл трикратно піднесли оклик „Слава". Свято закінчив короткою промовою місцевий священик о. Яромко. Вечером того дня відбулося в Татарах справоздавче віче, на якім реферував о. сенатор Татомир і промовляв о. Яромко. Свято стрілецької могили і справоздавче віче підняли на дусі і заохотили до праці всіх присутніх.

Зі спортового життя.

Олімпіяда в Амстердамі.

(Легкоатлетичні осяги, фінали — за перші 4 дні).

Стосан кулею: 1) Джон Кек, Злуч. Держ. — 15 м. 87 цм., світовий рекорд. 2) Брікс, Зл. Д. — 15·75 м. 3) Гіршфельд, Нім. — 15·72 м. 4) Кройц, Зл. Д. — 14·98 м. 5) Вальстет, Фінл. 14·69 м. 6) Ібдер, Нім. — 14·69 м. Три перші побили рекорд Росея.

Скок угору: 1) Кінг, Зл. Держ. — 1 м. 94 цм., олімпійський мистець. 2) Геджес, Зл. Д. — 1 м. 91 цм. 3) Менар Франція — 1 м. 91 цм. 4) Торібіньо, Філіпіни. 5) Осборн Зл. Д. (рекордист світа). 6) Левден, Франція.

Біг на 10.000 м.: 1) Пааво Нурмі, Фінляндія — 30:18.8, олімпійський мистець. 2) Віллі Рітоля, Фінляндія — 30:19.6. 3) Елвин Вайд, Швеція — 31:04. 4) Ліндгреен, Швец. 5) Магрідж, Англія. 6) Магнусон, Швец. 7) Льоуколя, Фінляндія. 8) Матілайнен, Фінлянд. 9) Біверс, Англія. 10) Сміт, Англія.

Мет молотом: 1) П. О' Каллаґган Ірляндія — 51 м. 39 цм., олімпійський мистець. 2) Скельд, Швеція — 51·29 м. 3) Блек, Зл. Д. 49·03 м. 4) Пагголі, Італія — 48·37 м. 5) Ґвінн, Зл. Д. — 47·15 м. 6) Коннор, Зл. Д. — 46·75 м.

Біг 400 м. через плітки: 1) Льорд Бурґглей, Англія — 53·4. 2) Кегель, Зл. Д. 3) Тайльор, Зл. Д. 4) Петтерсон, Швеція. 5) Лівінгстон, Англія. 6) Фачеллі, Італія.

Біг на 100 м.: Скок вдалечінь: 1) Вілямс, Канада — 10. 8. 2) Льондон, Англія. 3) Ляммерс, Нім. 4) Легг Пол. Афр. 5) Вюкоф, Зл. Дер. 6) Мак Алістер, Зл. Держави.

Скок вдалечінь: 1) Гам, Зл. Держ. — 7 м. 73 цм., Олімпійський мистець. 2) Катор, Гайті — 7·58 м., 3) Бейтсс, Зл. Д. — 7·40 м.

800 м.: 1) Льов, Анг. — 1 : 50·8, олімпійський мистець. 2) Билен, Швеція. 3) Енгельгарт, Нім. 4) Едверс, Канада. 5) Сера Мартін, Франц. 6) Гал, Зл. Д.

100 м. пані: 1) Робінсон, З. Д. — 12·2. 2) Розенфельд, Кан. 3) Сміт, Кан. 4) Штейнберг, Німеччина.

Мет диском: 1) Гаузер, Зл. Д. — 47 м. 32 цм. олімпійський мистець. 2) Кiві, Фінлянд. 47·23 м., 3) Корсон, Зл. Д. — 47·10 м., 4) Сверруд, Норвегія, 5) Ендерсон, Зл. Д.

Скок з жердкою: 1) Сабін Карт, Зл. Д. — 4 м. 20 цм., олімпійський мистець. 2) Дроґеміллер, Зл. Д. — 4·20 м., 3) Мак Джінес, Зл. Д. — 3·95 м.

200 м.: 1) Вільямс, Кан. — 21·8, 2) Ренглей, Англ., 3) Керніг, Нім., 4) Шольтз Зл. Д. 5) Фітцпатрік, Кан. 6) Шіллер, Нім.

110 м. через плітки: 1) Еткінсон, Пол. Афр. — 14·8. 2) Андерсон, Зл. Дер. 3) Коллієр, Зл. Д. 4) Сміт, Пол. Африка. 5) Гебі, Анг. 6) Дей, Зл. Д.

3.000 м. з перешкодами: 1) Рітоля, — 9 : 36. 6. 2) Нурмі, 9 : 58.8. 3) Льоуколя — всі фінляндці.

Ситківка. Франція виграє чашу Девіса. Тільден, Зл. Д. — Лякост, Франц — 1 : 6, 6 : 4, 6 : 2, 4 : 6, 6 : 3. Кошет, Франц. — Геннесі, Зл. Д. — 5 : 7, 9 : 7, 6 : 3, 6 : 0. Боротра, Кошет — Тільден, Гунтер — 6 : 4, 6 : 8, 7 : 5, 4 : 6, 6 : 2. Кошет — Тільден 9 : 7, 8 : 6, 6 : 4. Лякост — Геннесі 1 : 6, 6 : 4, 7 : 5, 6 : 3. Виграє Франція 4 : 1, здобуваючи чашу Девіса вдруге.

Нові книжки й журнали.

Свящ. д-р Ярослав Левицький: **Історія церкви.** Друге доповнене видання. Львів 1928. Накладом свящ. кооперативи „Власна Допомога". З друкарні оо. Василіян у Жовкві. Стор. 164. Форм. 8°.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. Панаса Карабіневича.

Перегінсько:
10.VIII. Гейша.
11.VIII. Вихрест.
12.VIII. Маруся Богуславка.

„Вертеп Наших Днів", Галактіона Чіпки і Ле-де:

Косів,	пятниця	10/8
Кути,	субота	11/8
Коломия,	неділя	12/8

193 3-3

Реміснича Бурса Товариства „Український Народний Дім і Братства св. Арх. Михайла в Коломиї приймає на шкільний рік 1928/9 хлопців за місячною оплатою 40 зол. згл. харчами. — Зголошуватися до 30. серпня 1928 р. — Старшина. 223 1—1

В приватній жіночій Семінарії учительській С. С. Василіянок в Яворові іспити вступні на I. II. III. і IV. курс відбудуться додатково на днях 1. і 2. вересня п. р. До іспиту належить предложити: а) метрику крещення, 2) свідоцтво лікарське від фізика, 3) послідне свідоцтво шкільне. Рівночасно повідомляється, що Семінарія на рік шкільний 1928/29 одержала повні права прилюдности „а" аж до відкликання. — Зголошення до Інтернату приймають С. С. Василіянки. — Дирекція. 217 1—2

Заходом Табору Новик'в улаштовується в неділю дня 12. серпня о год. 4. поп. **Великий Фестин** з ріжнородною програмою у будинках і площі Санаторії в Підлютім. — Дохід на будову „Табору Новиків". Послідна стація Брошнів (напрям Львів-Стрий-Станиславів), з Брошнева доїзд до Підлютого вузкоторовою колійкою. 1—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

РЕАЛЬНІСТЬ в Самборі партерова, двофронтова, мурована, бляхою крита, електричне світло, зараз біля ринку, що складається з великого склепу, з вишинком, 7 комнат і кухня, ледівня на 120 фір леду, на продаж з вільної руки. Ця реальність може бути на ріжні склади. Блища відомість в головній пропінації. 220 1—

ФОРТЕПЯНИ, піяніна першорядних закордонних фабрик на ріжні ціни продає, міняє: Ганах, вул. Пілсудського ч. 21. I. пов. 221 1—10

ХТО знав би адресу Д-ра Івана Мельницького, що перебуває в Чехословакії як український емігрант, буде ласкавий повідомити Юліяна Мельницького, Деменка Підди. п. Розділ. 216 1—1

ГЛЯДАЮ здорової інтелігентної учительки з укінченими гімназійними студіями до донечки з 1-ої кл. гуманіст. гімназії. Услівя, curriculum vitae, слати о. Мих. Дуркот, парох Боловов горішна п. Нове місто к. Перемишля. 209 3—3

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська 5. Купую бриліянти, золото срібло плачу найвищі ціни. 107-7

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ТЕАТР Тобилевича пошукує героїчного і ліричного тенора до сальонового репертуару. Платня стала. — Зголошення: Вишневський, Станиславів, вул. Сапіжинська ч. 15. 213 3—3

ГОДИННИКИ „Zenith" „Longines" також біжутерію власного виробу поручає: Домбровський-Розважевський, Львів, (Готель Жоржа). — Догідні умови. 2481 7—?

ПАРОХІЯ Лютовиська-и-ко Перем. Еп. до заміни. — Зголошення до Уряду парох. в Лютовиськах коло Устрік. 222 1-2

ПРИЙМУ конціпієнта від дня 1. вересня ц. р. Услівя після умови. — Д-р Винницький, адвокат в Устріках дол. 211 3—3

ПРИЙМУ ученицї на станцію. — Костецька, вул. Куркова ч. 14. 218 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Початок шкільного року!

Вже є на складі нове доповнене видання „Історія Церкви" о. д-ра Ярослава Левицького і продається по ціні 2·80 зол. Біблійні Образки 1·25 зол. і Наука о вірі в біблійних оповіданнях для народних шкіл 1·80 зол. Повний Шематизм на 1927 р. по зниженій ціні 6 зол. Устав церковний на 1928/29 (до кінця серпня 1929 р.) по 2·50 зол. Повищі книжки має на складі і висилає відворотною почтою „Власна Допомога", одинока священича кооператива, Львів, вул. Корнякта 1/II. Члени можуть вписуватися. Уділ виносить 20 зол. і 5 зол. вписове. Платити можна ратами (почтовими складанками). 219 1—3

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.